YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN LAAJENNETUN ENSIMMÄISEN JAOSTON PUHEENJOHTAJAN MÄÄRÄYS

20 päivänä tammikuuta 1995 *

Asiassa T-124/93,

Georg Werner, Niddatal (Saksan liittotasavalta), asiamiehenään asianajaja Volker Zuleger, Niddatal, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Roger Nothar, 17, boulevard Royal,

kantajana,

vastaan

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään lainopillinen neuvonantaja Dierk Booss, avustajana asianajaja Hans-Jürgen Rabe, Hampuri, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Georgios Kremlis, Centre Wagner, Kirchberg,

vastaajana,

jossa vaaditaan, että kantajalle korvataan maksujen soveltamisen perussäännöistä 31 päivänä maaliskuuta 1984 annetun neuvoston asetuksen (ETY)

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

N:o 857/84 maito- ja maitotuotealan yhteisestä markkinajärjestelystä annetun asetuksen (ETY) N:o 804/68 (EYVL 1968 L 90, s. 13) 5 artiklan c kohdan mukaisesta soveltamisesta aiheutunut vahinko ETY:n perustamissopimuksen 178 artiklan ja 215 artiklan toisen kohdan mukaisesti

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN LAAJENNETUN ENSIMMÄISEN JAOSTON PUHEENJOHTAJA

on antanut seuraavan

määräyksen

1 Tuomioistuimen kirjaamoon 7.9.1990 jättämässään kirjelmässä kantaja on ETY:n perustamissopimuksen 178 artiklan ja 215 artiklan toisen kohdan mukaisesti nostanut komissiota vastaan vahingonkorvauskanteen vahingosta, joka on aiheutunut hänelle maksujen soveltamisen perussäännöistä 31.3.1984 annetun neuvoston asetuksen (ETY) 857/84 maito- ja maitotuotealan yhteisestä markkinajärjestelystä annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 804/68 (EYVL 1984 L 90, s. 13) 5 artiklan c kohdan mukaisesta soveltamisesta, sikäli kun tässä asetuksessa ei varattu riittävää viitemäärää jaettavaksi niille tuottajille, jotka maidon ja maitotuotteiden kaupan pitämisestä luopumista ja lypsykarjan tuotannon muuttamista koskevasta palkkiojärjestelmästä 17 päivänä toukokuuta 1977 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1078/77 (EYVL 1977 L 131, s. 1) mukaisesti ovat sitoutuneet olemaan tuottamatta maitoa tietyn ajanjakson aikana.

2 Asian käsittely lykättiin yhteisöjen tuomioistuimen presidentin päätöksellä yhdistettyjen tapausten C-104/89 (Mulder ym. v. komissio) ja C-37/90 (Heine-

mann v. neuvosto ja komissio) tuomion julistamiseen asti. Yhteisöjen tuomioistuimen päätöksellä 27.9.1993 asia siirrettiin yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen käsiteltäväksi.

3 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 21.10.1994 saapuneessa kirjelmässä kantaja, joka tällä välin oli hyväksynyt tietyille maidon tai maitotuotteiden tuottajille, jotka eivät ole voineet tilapäisesti harjoittaa toimintaansa, tarjottavasta hyvityksestä 22 päivänä heinäkuuta 1993 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2187/93 (EYVL 1993 L 196, s. 6) mukaisesti hänelle tehdyn korotetun hyvitystarjouksen, peruutti kanteensa ja vaati, että vastaaja velvoitettaisiin korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

4 Komissio ei ole esittänyt kanteen peruuttamisesta vastaväitettä, ja se vaatii, että kantaja velvoitetaan työjärjestyksen 87 artiklan 5 kohdan ensimmäisen alakohdan ensimmäisen virkkeen mukaisesti korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Komissio perustelee vaatimustaan sillä, ettei sen menettelyn perusteella olisi ollut kohtuullista velvoittaa sitä korvaamaan oikeudenkäyntikuluja, koska kantajan olisi pitänyt tietää tapauksesta "Mulder ja Heinemann", jossa kantaja voitti juttunsa, että hän saisi ilman kanteen nostamistakin vahingonkorvausta, ja että komissio olisi luopunut vanhentumisväitteen esittämisestä, mikäli kantaja olisi sille tällaisen vaatimuksen esittänyt. Sitä paitsi kantajan asetuksen N:o 2187/93 perusteella vaatima hyvitysmäärä on huomattavasti alhaisempi kuin hänen kanteella vaatimansa määrä. Lisäksi kantajalle olisi asetuksen N:o 2187/93 soveltamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä 28 päivänä syyskuuta 1993 annetun komission asetuksen N:o 2648/93 (EYVL 1993 L 243, s. 1—) perusteella maksettu hänen oikeudenkäyntikulujensa korvaamiseksi 500 ecun summa, joka myös olisi kattanut työjärjestyksen 87 artiklan 5 kohdan ensimmäisen alakohdan toisen virkkeen mukaisesti asianajajan oikeudessa esiintymisestä aiheutuvat kulut. Lopuksi kantaja on komission mukaan asetuksen (ETY) N:o 2187/93 14 artiklan 3 kohdan mukaisesti hyväksyessään tarjotun hyvityksen luopunut kaikista muista vaatimuksistaan, mukaan lukien 500 ecua ylittävien oikeudenkäyntikulujen kokonaissumman.

5 Työjärjestyksen 87 artiklan 5 kohdan ensimmäisen alakohdan ensimmäisen virkkeen mukaaan kanteensa tai vaateensa peruuttava asianosainen velvoitetaan vastapuolen vaatimuksesta korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Kanteen peruuttavan asianosaisen pyynnöstä velvoitetaan kuitenkin kyseisen säännöksen toisen virkkeen mukaisesti vastapuoli korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos se katsotaan kohtuulliseksi viimeksi mainitun menettelyn perusteella.

6 Seuraavaksi on todettava, että kantajalle asetuksen (ETY) N:o 2187/93 perusteella kanteen nostamisen jälkeen esitetyllä hyvitystarjouksella on tunnustettu kantajan oikeus esittää vahingonkorvausvaade yhteisöä vastaan. Tästä seuraa, että kantajalla oli periaatteessa syy kanteen nostamiseen.

7 Kantaja on nostanut kanteen ennen 5.8.1992, toisin sanoen aikana, jona neuvosto ja komissio eivät vielä olleet tunnustaneet vastuutaan 5.8.1992 julkaistussa tiedonannossa (EYVL 1992 C 198, s. 4), mutta olivat suunnitteilla olevaa yhteisjärjestelyä silmällä pitäen luopuneet vanhentumisväitteen voimaan saattamisesta. Kantaja ei siinä vaiheessa tiennyt, minkä asenteen komissio omaksuisi muita vaatimuksen esittäjiä kohtaan. Koska ETY:n perustamissopimuksen 178 artiklassa ei määrätä hallinnollisella tasolla kanteen nostamisen esikäsittelystä, ei kantajaa voida moittia siitä, ettei hän ole ensiksi tuomioistuimen ulkopuolella vaatinut komissiota luopumaan vanhentumisväitteestä. On siten ollut komission tehtävä ryhtyä tarpeellisiin toimenpiteisiin kaikkien vahingon kärsineiden oikeudellisen aseman selvittämiseksi ja kanneperusteiden poistamiseksi, kuten neuvosto ja komissio sittemmin 5.8.1992 antamallaan tiedonannolla ja asetuksella (ETY) N:o 2187/93 tekivätkin.

8 Lisäksi on huomattava, ettei kantajan myöhemmin hyväksymä hyvitysmäärä ole tässä yhteydessä ratkaiseva. Ratkaisevampaa oikeudenkäyntikuluista päättämisen kannalta on sitä vastoin se, että kanteen nostaminen on olennaisin osin osoittautunut perustelluksi. Kulujen jakaminen, kuten työjärjestyksen 87 artiklan 3 kohdan

mukaisesti olisi mahdollista kantajan osittain hävittyä juttunsa, ei näissä olosuhteissa ole aiheellista senkään vuoksi, että suuremman hyvitysmäärän saaminen kanneteitse ei ole aiheuttanut ylimääräisiä kuluja eikä ylimääräistä työtä.

9 Siltä osin kuin komissio vetoaa edelleen asetuksen (ETY) N:o 2648/93 soveltamisen perusteella maksettuun 500 ecun oikeudenkäyntikulujen korvausmäärään, on todettava, että kanteen peruuttamisen yhteydessä oikeuden päätös kuluista tehdään yksinomaan työjärjestyksen määräysten perusteella ja ennen kaikkea 87 artiklan 5 kohdan mukaisesti. Muut säännökset eivät vaikuta näin syntyvään vastuuseen kuluista. Erityisesti 87 artiklan 5 kohdan toisessa alakohdassa tarkoitetulla asianosaisten sopimuksella kuluista on vain silloin merkitystä, kun asianosaiset vahvistavat sen nimenomaisesti kanteen peruuttamisen yhteydessä tuomioistuimelle antamassaan ilmoituksessa. Tuomioistuimen tehtävä ei ole 87 artiklan 5 kohdan mukaisen oikeudenkäyntikuluja koskevan ratkaisun yhteydessä tutkia, ovatko asianosaiset näistä ilmoituksista riippumatta mahdollisesti tehneet keskenään muita kuluja koskevia sopimuksia.

10 Tässä yhteydessä on lopuksi viitattava siihen, että työjärjestyksen 87 artiklan mukaisessa oikeudenkäyntikuluja koskevassa ratkaisussa päätetään vain kulutaakasta sellaisenaan, mutta ei sitä vastoin korvattavien kulujen määrästä. Viimeksi mainituista päätetään riitatapauksissa työjärjestyksen 92 artiklan 1 kohdan mukaisessa menettelyssä. Tällaisessa menettelyssä yhteisötuomarin ei vakiintuneen oikeuskäytännön mukaisesti (vrt. asia 318/82, Leeuwarder Papierwarenfabriek v. komissio, tuomio 26.11.1985, Kok. 1982, s. 3727 sekä asiat T-18/89 ja T-24/89, Tagaras v. yhteisöjen tuomioistuin, tuomio 25.2.1992, Kok. 1989, s. II 153— ja asia T-84/91, Meskens v. parlamentti, tuomio 5.7.1993, Kok. 1993, s. II 757—) ole määrättävä asianosaisten omille asianajajilleen maksettavista palkkioista, vaan siitä määrästä, johon asti kulujen maksamiseen velvoitettu asianosainen määrätään näitä palkkioita korvaamaan. Tässä tuomioistuimen ei tarvitse erityisesti ottaa huomioon kansallista asianajajien palkkiosääntöä eikä kyseisen asianosaisen ja hänen valtuutettunsa välillä mahdollisesti tehtyä palkkiosopimusta. Oikeuskäytännön mukaisesti 92 artiklan 1 kohdan mukaisessa menettelyssä riitatapauksessa suoritettavan kaikkien asianhaarojen vapaan harkinnan rajoissa olisi myös tutkittava, onko kan-

taja saanut 87 artiklan 5 kohdan mukaisen oikeudenkäyntikuluja koskevan ratkaisun kohteena olevalle asianajotoimelle muuta korvausta, ja missä määrin voidaan ottaa huomioon kyseisessä tapauksessa 500 ecun summalla korvatun asianajajan tavanomaisen työn lisäksi poikkeuksellisesti konkreettisessa tapauksessa hänen merkityksellisen suuri ylimääräinen työpanoksensa valituskirjelmän muotoilussa ja asianajossa oikeudessa kyseisessä vahingonkorvausvaateessa.

11 Edellä olevasta seuraa, että komission esittämät kulutaakkaa koskevat väitteet ovat perusteettomia ja että komission menettelyn vuoksi tapauksen olosuhteet huomioon ottaen on kohtuullista työjärjestyksen 87 artiklan 5 kohdan ensimmäisen alakohdan toisen virkkeen mukaisesti velvoittaa komissio korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN ASTEEN TUOMIOISTUIMEN LAAJENNETUN ENSIMMÄISEN JAOSTON PUHEENJOHTAJA

on määrännyt:

1) Tapaus T-124/93 poistetaan yhteisöjen ensimmäisen asteen tuomioistuimen rekisteristä.

2) Komissio velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Annettiin Luxemburgissa 20 päivänä tammikuuta 1995.

Kirjaaja

H. Jung

Presidentti

J. L. Cruz Vilaça